

EMMA CHASEOVÁ

Zkrocení

*Exkurze do mužské duše – sexy příběh,
u kterého se zasníte i zasmějete.*

EROTIC

BESTSELLER NEW YORK TIMES A USA TODAY
MLADÁ FRONTA

EROTIC

Emma Chaseová

Zkrocení

MLADÁ FRONTA

Přeložila Alena Faltová

Copyright © 2014 by Emma Chase
Translation © Alena Faltová, 2015

Tahle knížka je pro všechny „hodné“ kluky a „bláznivé“ holky na světě. Ať se vám podaří najít jeden druhého a užijte si společnou jízdu na horské dráze života.

Kapitola 1

V posledních pár týdnech jsem vypožoroval, že někdy si ženy v pláči vyloženě libují. Brečí u knih, televizních pořadů, těch děsivých spotů proti týrání zvířat a filmů – především u filmů. Sednout si k něčemu, o čem dopředu vím, že mě rozesmutní? To nedává vůbec žádný smysl.

Ale to nevadí. Jednoduše to přidám na seznam věcí, které na své přítelkyni nikdy nepochopím. Ano – řekl jsem přítelkyni. Dee Warenová je mojí oficiální přítelkyní.

A ještě jednou pro ty vzadu – přítelkyně – Delores – *moje*.

Vím, že jak to opakuju, můžu znít jako jedna z těch předpubertálních fanynek posedlých Harrym Stylesem, ale na to zvysoka kašlu. Bylo to totiž tvrdě vybojované vítězství – kdybyste věděli, čím vším jsem si musel projít, abych ji získal, pochopili byste.

Nicméně, vraťme se k tomu, co jsem říkal. Ženský si libují v pláči – ale pozor, tohle nebude jedna z těch zápletek. Nikomu neumírá nejlepší kamarádka, nejde o žádnou temnou mučivou minulost, žádné skryté tajemství, žádný bouřlivý rozchod s upírem, žádné zvrácené šoustání.

No... dobře, o trochu toho zvrhlého šoustání půjde. Ovšem vždy s úsměvem.

Tohle je příběh o jednom sukničkáři, který potká lehce ulítlou dívku. Zamilují se do sebe a ten sukničkář se nadobro změní. Je to příběh, který jste už pravděpodobně slyšeli, možná dokonce od mého kamaráda, Drewa Evanse. Ale věc se má tak, že zatímco on a Kate řešili svoje podělaný problémy, existoval vedle nich ještě jeden paralelní svět, můj a Delores, o kterém nic nevíte. Takže se nikam nevzdalujte, i když si myslíte, že tušíte, jak to skončí. Protože nejlepší část výletu není, když dorazíte do cíle, ale všechny ty bláznivé věci, které se přihodí cestou.

Než začneme, tady je pár informací, které byste měli vědět. Tak za prvé – Drew je skvělý chlapík, opravdový nejlepší přítel. Kdybychom byli Krysí smečka my, on by byl Frank Sinatra a já Dean Martin. Přestože jsme si s Drewem hodně blízcí, naše pohledy na ženský se liší. V téhle fázi vyprávění vidí Drew sám sebe jako doživotního starého mládence. Vyznává všechna ta pravidla jako: Nikdy si nevod' kočku k sobě do bytu, nikdy nerandi s tím, s kým pracuješ, přičemž jeho Klíčové Pravidlo zní: Nikdy se nezapleť se stejnou ženou dvakrát.

Mně, na druhé straně, je úplně jedno, kde šukám – u mě, u ní, na vyhlídkové terase Empire State Building.

To byla senzační noc.

Taky nic nenamítám proti randění s někým z kanclu – jenže holky u mě v práci jsou většinou vystresované, kofeinem posedlé, náruživé kuřačky, které se věčně cítí ukřivděné. Nečiní mi žádný problém vyrazit si vícekrát s tou samou ženskou, dokud je to zábava. A představuji si, že jednoho dne se usadím – manželství, děti, kompletně celý balíček.

Zatímco ale hledám paní Pravou, užívám si se slečnami Nepravými.

Navíc jsem nefalšovaný pan Z-poloviny-plná-sklenice. Na kole na mě jen tak něco nesrazí. Mám báječný život – skvělou kariéru, díky níž si můžu užívat nejlepší hračky pro chlapy na trhu, úžasné kamarády, praštěnou, ale milující rodinu. Slovo „Emo“ v mém slovníku neexistuje, zato CARPEDIEM mělo být mým druhým jménem.

A teď něco o Delores Warrenové – Dee, pokud s ní chcete být za dobře. Na dnešní dobu je to neobvyklé jméno, ale na ni sedí dokonale. Ona neobvyklá je. Je jiná ve všech nejlepších ohledech. Je brutálně upřímná, důraz na „brutálně.“ Je silná a je jí úplně šumafuk, co si o ní myslí ostatní. Stojí si za tím, jaká je, a nikdy se neomlouvá za to, co chce nebo kým je. Je krásná a divoká – jako nezkrocený plnokrevník, na kterém se nejlépe rajtuje bez sedla.

A tady jsem málem udělal chybu. Chtěl jsem ji zkrotit. Myslel jsem, že si počínám trpělivě, ale přitlačil jsem moc tvrdě a příliš jsem přitáhnul opratě. A ona je přetrhla.

Urazilo vás, že jsem přirovnal ženu, kterou miluju, ke koni? Tak se přes to, kurva, přeneste – tohle není příběh, který se bude strážcům politické korektnosti líbit.

Ale to už předbíhám sám sebe. Zatím jen vím, že Kate Brooksová je naše kolegyně a nejlepší přítelkyně Delores – kamarádky jak vystřižené ze seriálu *Shirley & Laverne*. A za všechny ty roky, co znám Drewa – což znamená úplně všechny –, jsem ho nikdy neviděl reagovat na nějakou ženu tak, jak zareagoval na Kate. Jejich vzájemná přitažlivost, přestože zpočátku spíš antagonistická, byla očividná. Každý, kdo nebyl slepý, mohl vidět, že jsou do sebe zbláznění.

No... všichni kromě nich.

Kate, stejně jako Delores, je skvělá holka. Je to ten typ ženský, který by, řečeno nesmrtelnými slovy Eddiho Murphyho v *Cestě do Ameriky*, dokázal v muži probudit nejen jeho intelekt, ale i jeho pudy.

Je to všechno jasný? Paráda. Takže pojďme tenhle mejdan rozjet.

Můj život se změnil zhruba před čtyřmi týdny. Stalo se to jednoho všedního, tuctového dne, když jsem potkal dívku, která byla všechno, jen ne tuctová.

* * *

O čtyři týdny dříve

„Matthewe Fishere, Jacku O'Shayi, Drewe Evansi, tohle je Dee-Dee Warrenová.”

Láska na první pohled neexistuje. Jednoduše to není možné. Omlouvám se, že jsem rozbil vaši představu, ale tak to prostě je. Nevědomost je možná blažená, ale když sloupnete tu vrstvu blaženosti, tak jsme zase zpátky u nedostatku informací.

Abyste mohli skutečně někoho milovat, musíte ho dobře znát – jeho manýry, jeho sny, co ho žere a co ho rozesměje, jeho silné a slabé stránky, jeho nedokonalosti. Slyšeli jste ten citát z Bible – ten, který se vždycky čte na svatbách: „Láska je trpělivá, laskavá...”? Já

mám svou vlastní verzi: Láska je, když postrádáte něčí ranní dech. Když si myslíte, že jsou krásní, i když mají nos červenější než sob Rudolf a vlasy jak nejdivočejší vrabčí hnízdo. Láska neznamená, že máte někoho rádi i navzdory jeho chybám – to právě kvůli nim ho zbožňujete.

Co ale existuje, je chtíč na první pohled. Vcelku běžná záležitost. Vlastně, většina chlapů, když potká nějakou ženu, do pěti minut ví, do které z kategorií „na šukání, na zabítí, tu bych si i vzal“ spadá. A pokud jde o nás chlapy, kategorie „na šukání“ má latku proklaté nízkou.

Rád bych vám tvrdil, že první věc, jíž jsem si na Delores všiml, bylo něco romantického – jako její oči, úsměv, nebo barva jejího hlasu –, ale tak to není. Byly to její kozy. Vždycky jsem byl hornák a ten její pár byl fantastický. Lehce jí přetékal v rajcovním přiléhavém růžovém tílku a tiskl se tam tak akorát, aby vytvořil ve výstřihu svůdnou rýhu, celé dílo pak bylo překrásně orámováno šedým svetříkem.

Dříve než stihla pronést první slovo, její žlábek ve mně probudil chtíč.

Poté, co se chvíli popichují s Drewem, ukradnu její pozornost já. „Takže, Dee-Dee... To je nějaká zkratka? Donna, Deborah?“

Hřejivé oči barvy medu se na mě zadívají. Ale dřív než stačí odpovědět, Kate si pustí pusu na špacír: „Delores. Rodinné jméno. Má ho po babičce. A nesnáší ho.“

Delores po ní rošťácky sekne pohledem.

Pokud chcete udělat dojem na nějakou dívku, humor je sázkou na jistotu. Žena aspoň vidí, že jste chytrý, sebevědomý a pálí vám to. Máte koule? Pochlubte se jimi.

A proto Kateině kamarádce řeknu: „Delores je úžasný jméno pro úžasnou ženu. Navíc se rýmuje s klitoris... a to je oblast, ve které jsem jako doma. Jsem jeho velké fanoušek.“

Jak bylo v plánu, má replika si vyslouží okamžitou reakci. Pomalu se usměje a svůdně si prstem přejede přes spodní ret. Kdykoli se žena dotkne svého těla jako odpověď na něco, co pronesl muž, je to pro něho dobré znamení.

Potom se odvrátí od mého pohledu a oznámí nám: „Tak jo, já padám. Musím do práce. Ráda jsem vás, hoši, poznala.“ Dee-Dee obejmě Kate a mrkne na mě. *Taky dobrý znamení.*

Sleduju ji, jak odchází pryč, a nemůžu si nevšimnout, že pohled zezadu je stejně úchvatný jako zepředu.

Drew se zeptá Kate: „Ona musí do práce? Myslel jsem, že strip kluby otevírají až ve čtyři.“

S tím se nedalo nesouhlasit. Když navštívíte tolik strip klubů jako my, vycvičíte si oko znalce. Striptérky na sobě mívají (i když je toho dost málo) podobné modely. Jako by chodily nakupovat do stejného obchodu. A Dee striptérskou auru rozhodně vyzařuje.

I když možná půjde jen o zbožné přání z mé strany. Bylo by ohromný, kdyby byla tanečnicí. Nejsou jenom pružné, ale také se dokážou pořádně rozjet. Jsou absolutně bez zábran. Skutečnost, že obecně nemají valné mínění o mužském pokolení, také přispívá k dobru věci. Znamená to totiž, že i ten sebemenší kavalírský počín je odměněn nesmírnou vděčností. A vděčná striptérka vám ho ráda vykouří.

Jenže Kate mé naděje pohřbí. „Dee není striptérka. Jen se tak obléká, aby lidi rozhodila. Když pak přijdou na to, co dělá ve skutečnosti, jsou pěkně v šoku.“

„A co teda dělá?“ ptám se.

„Raketový výzkum.“

Jack jako by mi četl myšlenky. „To si děláš prdel?“

„To teda nedělám. Delores je chemička a jedním z jejich klientů je NASA. Jejich laboratoř pracuje na zvýšení efektivity paliva do raketoplánů.“ Otrásla se. „Dee-Dee Warrenová s přístupem k vysoce explozivním látkám... To je myšlenka, která mě strašívá ve snu.“

A tady je má zvědavost skoro stejně silná jako můj chtíč. Vždycky jsem měl slabost pro neobyčejné – exotické – ženy, knihy nebo hudbu. A na rozdíl od Drewa, jehož byt je do detailu vyladěný, já tíhnu k nábytku s příběhem. I když k sobě jednotlivé kousky nepasují. Co je netradiční, je vždycky zajímavější.

„Brooksová, musíš nás dát dohromady. Já jsem milej chlap. Dovol mi, abych vzal tvoji kamarádku na rande. Nebude litovat.“

Kate se zamyslí a pak řekne: „A víš co? Tak jo, dovolím. Připadáš mi jako Deedin typ.“ A do ruky mi vloží neonově zelenou navštivenku. „Musím tě ale varovat. Ona je typ holky, co chlapy použije a odhodí, většinou s modřinami. Jestli hledáš zábavu na jednu dvě noci, tak jí zavolej. Jestli hledáš něco víc, nech to plavat.“

Ted' už vím, jak se cítil Karlík, když obdržel zlatý kupón do Wonkovy Továrny na čokoládu.

Zvednu se od stolu a vrazím Kate polibek na tvář. „Jsi... moje nová nejlepší kamarádka.“

Uvažuju, že bych ji objal taky, jen abych poškádlil svého mračícího se kámoše, ale nechci riskovat kopanec do koulí. S nimi už mám jiné plány a na ty musí být ve špičkové formě.

Kate řekne Drewovi, ať netrucuje, a ten pronese něco na adresu jejích ňader, ale já už je vnímám jen napůl. Usilovně totiž přemýšlím, kam vezmu Delores Warrenovou na skleničku, nebo pár skleniček, a o všech těch fantasticky chlípných aktivitách, které jistě budou následovat.

* * *

A takhle to celé začalo. Nemělo jít o nic komplikovaného. Žádná láska na první pohled, žádná velká gesta, žádné výčitky. Tutovka, zábava, jednorázovka s případnou vyhlídkou na repete. Tak mi to alespoň Kate podala a to bylo taky všechno, co jsem hledal. Všechno, co jsem si myslel, že kdy bude.

Elvis Presley měl pravdu. Opravdu jen blázni spěchají. A já, pokud vám to ještě nedošlo, jsem ten nejšílenější blázen ze všech.

Kapitola 2

S pousta lidí žije pro svou práci. Ani ne tak proto, že k tomu jsou donuceni z finančních důvodů, ale spíš že to, co dělají, plně vystihuje jejich osobnost. Jejich profese jim dodává sebedůvěru, smysl, možná jim dokonce i vhání do žil adrenalin. A to nemusí být vždy nutně špatně. Kancelář je takové hřiště pro byznysmeny a v soudní síni se cítí jako doma zase právníci. A pokud budu někdy potřebovat chirurga? Pustím si k tělu jen workoholika ve vrcholové formě.

Já sám jsem investiční bankéř v jedné z nejuznávanějších a nejprestižnějších firem ve městě. Jsem ve své práci dobrý, výplatní páska je sympatická a o své klienty se starám poctivě. Ty stávající hýčkám a přitom se snažím získat nové. Ale rozhodně bych netvrdil, že svou práci miluju. Není to vášeň. Až budu umírat, nebudu odcházet z tohoto světa s přáním, abych býval strávil v kanceláři více času.

V tomhle ohledu se podobám svému otci. On je oddaný firmě, kterou založil spolu s Johnem a Georgem, ale nikdy nedovolí svým povinnostem, aby mu narušily jeho golfový program. Když jsem vyrůstal, večere se podávala vždy v šest. Každý den. Pokud důvodem, proč můj zadek nebyl tou dobou přilepený k židli v jídelně, nebyla návštěva pohotovosti, pekelně jsem za to zaplatil. Diskuse při večeři se točila kolem otázky „Co jsi dneska dělal?“ a odpověď „Nic“ se nepřipouštěla. Jelikož jsem byl jedináček, neměl jsem sourozence, kteří by rozptýlili pozornost mých rodičů. Můj otec si dobře uvědomoval nástrahy číhající na mládež z bohatých rodin v New Yorku, takže dával setsakramentskýho bacha, abych se nenamočil do průšvihů.

No... teda většinou.

Každé dítě si zaslouží dostat se do menšího průšvihů. Aby se naučilo vynalézavosti a myslet samo za sebe. A pokud se pubertákovi upře možnost trochu si užít, bude na vysoký vyvádět jak utržený ze řetězu. A to nemusí skončit dobře.

Můj otec měl tři pravidla: Dobře se uč, udrž si čistý trestní rejstřík a nech zip u kalhot zapnutý.

Dvě z nich nejsou vůbec špatný, co říkáte?

A ačkoli je pro mého otce rodina nade vše a umí oddělit práci od zábavy, neznamená to, že si můžu ve firmě dělat, co chci, jenom proto, že jsem jeho syn. Vlastně si myslím, že mi prohání prdel mnohem víc než ostatním zaměstnancům, jenom aby zabránil nařčení o protekci. Nečestné praktiky by nikdy nestrpěl. Potrestal by je tvrději než železná palice melouny v Gallagherově zábavné show.

Což je další důvod, proč se otci a jeho společníkům podařilo vybudovat tak úspěšnou společnost. Každý z nich obohatil jejich tým svým osobitým, jedinečným nadáním. John Evans, otec Drewa a Alexandry, připomíná „Fešáka“ ze seriálu *A-Team*. Je okouzlující a přesvědčivý, chce si být jistý, že klienti jsou spokojení stejně jako jeho zaměstnanci a nadšení k tomu. A pak je tu George Reinhart, otec Stevena. George je mozkiem každé operace. Ani můj otec, ani John nejsou pro tenhle obor vyloženě zapálení, ale George je jako Stephen Hawking bez ALS. Je z nich jediný, kdo si vyloženě vychutnává vytukávání čísel a užívá si odbornou stránku investičního bankovníctví.

A nakonec je tu můj otec Frank, představuje svalstvo téhle firmy. Zastrášovatel. On neplýtvá slovy, takže když promluví, vaše uši by měly být proklatě nastražené, protože říká něco, co stojí za vypořechnutí. A nemá problém s padáky. Donald Trump vypadá vedle mého otce jako měkkota. Je úplně jedno, zda jste jediný živitel rodiny, nebo těhotná žena v posledním trimestru, pokud neděláte svoji práci dobře, skončíte na dlažbě. Slzy ho nedojmou a jen zřídka dává druhou šanci. Už když jsem byl malý kluk, říkával: „Matthewe, rodina je rodina, přátelé jsou přátelé a byznys je byznys. Tak to nemíchej dohromady.“

Přestože je tvrdák, jedná vždy férově. Čestně. Buďte ve své práci důsledný a přesný a nebudete mít problémy. Já se vždycky snažím být důsledný a přesný. Nejen proto, že si chci udržet svou práci, ale protože... nikdy bych nechtěl zklamat svého tátu. Bohužel, můj postoj začíná být vzácný. Dnes po světě lítá spousta fracků, kterým je srdečně jedno, zda na ně budou rodiče pyšní. Já, Drew, Alexandra a Steven jsme ovšem byli takhle vychováni.

Ale teď zpátky k našemu příběhu.

Po obědě s kolegy jsem proseděl zbytek odpoledne za pracovním stolem. Přípravoval jsem návrh smlouvy a obvolal pár příjemných klientů. Kolem šesté jsem to začal balit, když do mých dveří vplul Steven.

„Neuhodneš, kdo obětoval obědovou pauzu, aby si vystál frontu v obležení fanatických hráčů na svou nejnovější dávku.“

Zrovna jsem si dával do kufříku složku, abych měl před spaním něco nudného na čtení. Jestli nechcete strávit život přikovaný k pracovnímu stolu, organizace času je klíčová.

„Že by ty?“ odpovím.

Zazubí se a přikývne. „Proklatě správně, brácho. A podívej, co jsem spláčil.“

V rukou svírá čtvercový balíček zabalený do celofánu.

V dobách mého otce, když se občas chlapi chtěli po dlouhém pracovním dnu odreagovat, vyrazili na ryby, nebo zašli do místní hospody na pivo. Ale to, co měl Steven v rukou, bylo mnohem návykovější než alkohol a po čertech zábavnější než nahazování návnady.

Nejnovější verze počítačové série *Call of duty*.

„Roztomilý.“ Vezmu z jeho rukou disk a otočím ho, abych omrknul už téměř realisticky dokonalou grafiku.

„Máš dneska večer volno? Třeba kolem devátý?“

Kdybyste to náhodou nevěděli, Steven je ženatý. A ne jen tak s někým, vzal si Alexandru, za svobodna Evansovou, taky známou pod jménem Mrcha. Tu poslední část ale nemáte ode mě.

Jestli je průměrná manželka koulí u nohy, tak Alexandra je potom slavným tankem shermanem. Drží Stevena pěkně zkrátka. Má zákaz chodit s námi v sobotu po barech a má povolenou jen jednu partičku pokeru měsíčně. I když Steven není typ, který by se potuloval, Alexandra si myslí, že poflakování s bezstarostnými, svobodnými kamarády, jako jsme my, by mohlo mít na jejího manžela špatný vliv. A... asi není daleko od pravdy.

Každý správný dozorce ale ví, že vězně není dobré omezovat příliš. Můžete je dát za mříže na deset hodin denně, zakázat vycházky, ale zkuste jim sáhnout na cigarety a máte na bedrech vzpouru.

Xbox je jediná Stevenova neřest, na kterou má povolení. Teda pokud při hraní po nocích neruší jejich dceru Mackenzie. Jednou se

Steven během jakéhosi útoku trochu rozdivočel, probudil ji a Xbox skončil na týden pod zámkem. Ale poučil se.

„Jasně, kámo, počítej se mnou.“

Vrátil jsem mu hru a on povídá: „Super. Uvidím tě ve dvacet jedna nula nula.“ Zasalutuje a udělá čelem vzad ke dveřím.

O pár minut později popadnu kufřík a tašku do fitka a odcházím taky. Na cestě k výtahu se ještě stavím u Drewa v kanceláři.

Je shrbený nad papíry, které pokrývají celý jeho stůl, a červenou tužkou si dělá poznámky.

„Zdravím.“

Vzhledne ke mně. „Nazdar.“

„Xbox, dneska večer v devět. Steven sehnal tu novou verzi *Call of duty*.“

Drew s pozorností upřenou zpět do papíru proneše: „Nemůžu. Budu tady nejmíň do desíti.“

Pamatujete, jak jsem mluvil o lidech, kteří žijí pro svou práci? Drew Evans je jedním z nich.

Jemu to ale vyhovuje. Není to žádný upachtěný, vystresovaný podržtaška, co netrpělivě vyhlíží konec pracovní doby. Je to přesně naopak. Drew si nefalšovaně užívá pracovní rutinu a je žhavý do uzavírání nových obchodů, i když se leckdy jedná o tvrdé vyjednávání. On totiž ví, že to dokáže. A ví i to, že je nejspíš jediný.

No... aspoň než k nám nastoupila jistá brunetka.

Nakouknu přes halu do Katiny kanceláře. Sedí u svého stolu a je to zrcadlový odraz Drewa, jen mnohem víc sexy.

Opřu se o židli a nadnesu: „Už jsi slyšel, že Kate má ten kontrakt s Pharamatabem skoro v kapse?“

Aniž se na mě podívá, nakvašeně ucedí: „Jo, slyšel.“

Škodolibě pokračuju. „Měl bys zakročit, kámo. Jestli ten obchod uzavře, tvůj foťák z toho bude v takovém deliriu, že by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby si ji chtěl adoptovat. A incest, dokonce i mezi adoptivními sourozenci, je v New Yorku postaven mimo zákon.“

Správní kamarádi se neustále popichují. Je to stejné, jako když se ženy letmo líbají na tvář. Na znamení náklonnosti.

„Nicméně bych řekl, že na incest nedojde, podle toho, jak tě válcuje.“

„Polib mi.“

Uchichtnu se. „Dneska ne, drahouši. Mám migrénu.“ Pak odchá-
zím ke dveřím. „Ale ty si to večer užij.“

„Čau.“

* * *

Poté co odejdu z kanceláře, skočím na metro a jedu do fitka, ostatně jako každý den po práci. Tělocvična se nachází v Brooklynu a má jen základní vybavení. Někdo by možná řekl, že je to díra, ale já ji pova-
žuju za nebroušený diamant. Podlaha je tvrdá a špinavá a podél zdi stojí boxovací pytle. Před puklým zrcadlem jsou vyskládané činky a vedle trenažéru simulujícího veslování leží v přepravce od mléka švihadla. Tady nenarazíte na znuděné paničky ve stahovacím prádle číhající na oběť, se kterou by si vrzly, nebo které by se pochlubily svým čerstvě vylepšeným vzhledem. Nejsou tady stroje na požírá-
ní tuků ani supermoderní běžecké pásy jako ty, které se nacházejí v budově, kde pracuju. Chodím se sem pořádně zapotit a zaposilo-
vat si podle časem ověřených technik až na hranici svých možností. Hlavně sem ale docházím kvůli boxerskému ringu, který se nachází uprostřed posilovny.

Rockyho jsem viděl poprvé ve dvanácti. Děj se odehrává ve Fila-
delfii, ovšem klidně by to mohlo být i v New Yorku. Do boxu jsem blázen snad odjakživa. Ne, neplánuju jednoho dne skončit v práci a začít trénovat, abych získal titul v těžké váze nebo tak něco, ale neznám lepší cvičení, než si dát pár kol v ringu proti důstojnému protivníkovi.

Majitelem je Ronny Butler, zarostlý padesátník v šedé mikině a s obrovským zlatým křížem na krku, který právě stojí v rohu ringu a křičí po chlápcích kroužících kolem sebe. Ronny sice není Mickey, ale je to dobrý člověk a ještě lepší trenér.

V průběhu let jsem si poskládal útržky informací, které mu ná-
hodou vyklouzly, když jsem odsud občas odcházel jako poslední.

Na konci osmdesátých let byl Ronny hvězdou Wall Streetu a žil si svůj sen. Jednoho pátečního večera jel se svojí rodinou na víkend do Hamptonu. Tenkrát se zdržel v práci, takže vyjžděli pozdě večer. Ospalý řidič nákladního vozu usnul za volantem, proletěl svodidly do protisměru a první auto, které smetl, bylo Ronnyho BMW. Ronny vyvázl z nehody s otřesem mozku a pochroumanými zády, jeho manželka a dcera takové štěstí už neměly.

Pár let utápěl svůj žal v lahvi a dalších pár let se snažil vystřízlivět. Nakonec si koupil tohle místo za peníze, které získal na odškodném. Nezdá se být ani zahořklý, ani smutný, ale nepřipadá mi ani šťastný. Řekl bych, že ho posilovna drží při životě a dává mu důvod ráno vylézt z postele.

„Zařaď tam zpátečku, Shawnasee!“ řve Ronny na boxera, který právě přišpendlil svého soupeře k provazům a buší mu do žeber. „Tohle není Las Vegas, sakra, nech ho vydechnout.“

Shawnesee je pěkný hovado. Znáte ten typ. Mladý, horká hlava, ten prototyp kreténa, co vyleze z auta, aby zbouchal nějaké nedochůdče jenom proto, že ho na dálnici zpomalil. Což je další z důvodů, proč mám box rád. Je to skvělá příležitost ušetřit těmhle idiotům lekci, aniž by vás čekalo obvinění za napadení. Shawnesee se mě už pár měsíců snaží nahnat do ringu, ale mě nebaví bojovat s někým, kdo má mizernou techniku. Můžou do vás bušit sebevíc a přitom nemají šanci vás porazit. Počkám si, až se zlepší. Potom mu nakopu prdel.

Zachytím Ronnyho pohled, zatímco se snaží od sebe odlepit protivníky, a kývnu mu na pozdrav. Zamířím do šatny, kde se převléknu z obleku, a pak půl hodiny boxuju do pytle.

Poté se přemístím k veslovacímu stroji a vesluju, dokud mi bicepsy nebrečí a z mých noh se nestane želé. Trénink zakončím desetiminutovým svižným skákáním přes švihadlo, což může znít jako pohodička, jenže není. Zkuste si někdy alespoň na pět minut zaskákat a já se vsadím, že se o vás pokusí infarkt myokardu.

Když se ring uvolní, vlezu dovnitř a dám si tři kola proti Joe Wilsonovi, právníkovi z předměstí, se kterým už jsem si párkrát předtím zaboxoval. Joe dnes bojuje jako o život, ale zápas jednoznačně končí v můj prospěch. Na konci si přátelsky ťukneme rukavicemi a já už

odcházím do šatny. Při odchodu poplácám Ronnyho po zádech, běžím na metro a vracím se domů.

* * *

Nemám pocit studu, že mi rodiče po skončení univerzity vypomohli s bydlením. Tenkrát byly byty přece jen trochu nad rámec výše mého platu. Můj byt má skvělou strategickou polohu, díky které dojdu do práce pěšky, a výhled na Central Park, pro který by jeden zabíjel. Bydlím tady od vysoké, takže není stylově ucelený, jak byste možná od úspěšného obchodníka očekávali. Pojďte, provedu vás.

Černé kožené pohovky směřují na velkoplošnou televizi s prvotřídním ozvučením, pod níž na skleněném stolku trůní hrací konzole. Konferenční stolek je taky ze skla, ale už je kolem okrajů značně poškrábaný jako důsledek dlouholetého kontaktu s dolními končetinami a skleněnými lahvemi. Na zdi visí do šeda laděný obraz vrcholku hory od jistého proslulého japonského umělce a na protější straně se vyjímá moje chloubka, sbírka historických baseballových čepic jednotlivě rozmístěných na nástěnných háčcích. V rohu se nachází podsvícená vitrína, v níž je na odiv vystavené ocenění s vyrytým nápisem EXCELENCE INVESTIČNÍHO BANKÉŘSTVÍ, které jsem získal vloni... a autentická přilba, kterou nosil ve filmu *Impérium vrací úder* Boba Fett. Vestavěná knihovna z tmavého dřeva obsahuje spoustu sběratelských sportovních suvenýrů, knih o umění, fotografii a bankovnictví a asi tucet k sobě neladících rámečků s portréty mé rodiny a přátel připomínajícími nejlepší chvíle mého života. Všechny jsem je vyfotil já.

Fotografování je můj koníček. Později o něm ještě uslyšíte.

V jídelně mám místo naprosto zbytečného stolu a židlí umístěný kulečnickový stůl a arkádovou hru *Vesmír útočí*. Zato moje kuchyň je kompletně vybavená. Deska z černé žuly, podlaha z italského mramoru, všechny spotřebiče z ušlechtilé oceli a nádobí, na které by byl pyšný i sám Emeril. Vařím rád a vařím dobře.

Cesta žaludkem vede možná do mužského srdce, ale zároveň je to dálnice do dámských kalhotek. Muž, který se cítí v kuchyni jako doma, je pro ženy obrovské terno. A řekněte mi, že se mýlím.

Můj byt je vymazlený. Je prostorný, ale útulný, impozantní, přitom nepůsobí nepřátelsky. Dám si sprchu ve své prosklené sprše se třemi tryskami, osuším se a pak se minutu prohlížím v dlouhém zrcadle. Moje vlasy, které jsou obvykle světlehnědé, vlhkostí ztmavnou a po vysušení ručníkem mi teď trčí v bizarních úhlech. Asi bych se měl dát ostríhat. Když jsou moc dlouhé, začnou se mi dělat kudrlinky. Prohrábnu si rukou strniště na své hranaté bradě, ale holit se mi nechce. Natočím se bokem, ohnu paži a hrdě si prohlížím vzniklou bouli na bicepsu. Nejsem žádná nabušená hora svalů, ale jsem zpevněný, ohebný, mám sílu a na mém pekáči buchet nenajdete ani centimetr, do kterého byste si mohli štípnout.

Možná si myslíte, že jsem opovrženíhodný, když se takhle prohlížím v zrcadle, ale věřte mi, všichni chlapi to dělají. Jen nechceme, abyste nás při tom načapali. Pokud ale věnujete svému tělu tolik času jako já, chcete se tím výsledkem pokochat.

Natáhnu si saténové boxerky a ohřeju si zbytek těstovin s kuřetem. Ital sice nejsem, ale tímhle bych se mohl ládovat každý den. Kolem půl deváté domyju nádobí. Jasně, jsem chlap, co si po sobě umývá nádobí.

Už žálíte, dámy? Měly byste, jsem totiž vzácný druh.

Potom se rozvalím na své úžasné posteli královské velikosti a vytáhnu z kapsy u odložených kalhot výherní los.

Přejeđu prstem po písmenkách na křiklavě zelené kartičce.

DEE WARRENOVÁ
CHEMIČKA
PALIVA DO RAKETOPLÁNU

Pak si vybavím hebkou a hladkou část těla, která se jí dmula z okrajů přiléhavého růžového vršku. Moje péro sebou škubne – zdá se, že si taky vzpomíná.

Na to, abych zavolal holce jako Delores bych obvykle den, nebo dva počkal. Správné načasování je klíčové. Být moc horlivý bývá

chybou zelenáčů. Ženám se líbí, když na ně kňučí štěňata, ne muži.

Jenže už je středa večer a já doufám, že si s Dee vyrazím tenhle pátek. Dvacáté první století je ve znamení *Možná tě zase tak moc nežere, Randění je pro hňupy* a *Dívčí průvodce randěním*, a to znamená, že zavolat kočce a pozvat ji na rande už není tak jednoduché, jak bývalo. Teď existují tahle podělaná pravidla, což jsem zjistil po pár tvrdých lekcích.

Například, když muž zavolá ženě a chce jít na rande ten samý večer, očekává se od ní, že odpoví „ne“, protože chlap jí tím říká, že k ní nechová úctu. A když vás chce vzít na schůzku v úterý, znamená to, že na sobotní večer už má mnohem lepší plány.

Udržet krok se všemi novými změnami v zákoníku je náročnější než udržet pozornost při debatě v Kongresu o zatracený zdravotní péči. Připadáte si, jak na minovém poli – stačí jeden špatný krok a váš pták má na dlouhou dobu utrum. Na druhou stranu, kdyby bylo příliš snadné dostat ženu do postele, dělal by to každý. Jenom tohle... a prakticky už nic jiného.

Což mě přivádí k další myšlence: Víím, že si feministky pořád stěžují, že muži mají v rukách veškerou moc, ale pokud jde o randění, tak to (teda alespoň v Americe) rozhodně neplatí. V barech vládnu ženy, dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Ony mají poslední slovo, protože svobodný muž nikdy neodmítne ženu, která se mu nabízí.

Představte si to: Hudba pulzuje, těla se vlní a ne zrovna šeredná holka se přiblíží k chlápku, který popíjí u baru, a řekne mu: „Chci ti vyšukat mozek z hlavy.“ Načež on odpoví: „Ne, díky. Dneska na sex nemám náladu.“ TAK TOHLE NIKDY ŽÁDNÝ MUŽ NEVYSLOVIL.

Roštěnky se nikdy nemusí strachovat, že by je někdo odpálkoval, teda pokud nepálí vysoko nad svou ligu. Nikdy se nemusí nervovat, kdy už se na ně usměje štěstí. Pro ženy je sex jako bufet, ze kterého mohou jíst bez omezení – stačí si jen vybrat pokrm. Bůh stvořil muže se silným sexuálním apetitem, aby zajistil přežití druhu. Milujte se a množte se. Pro chlapy jako jsem já, kteří zatraceně dobře vědí, co dělají, to není zas tak těžké. Co se však týče mých už ne tak šikovných bratrů, pro ně to může být poněkud palčivější problém.

Když vezmu do ruky telefon, abych vytukal číslo z vizitky, projede mým tělem mírná vlna adrenalinu. Necítím nervozitu, spíš... ostražitost z toho, co přijde. Vyklepávám si do stehna rytmus písně *Enter Sandman* od Metalliky, a když uslyším na druhé straně vyzváněcí tón, sevře se mi žaludek.

Myslím, že si mě bude pamatovat. Koneckonců, udělal jsem dobrý dojem a předpokládám, že bude ochotná se sejít, možná bude dokonce i nadšená. Nečekal jsem ale, že mi z jejího hlasu málem praskne ušní bubínek. „Ne, už tu tvou písničku slyšet nechci, troubo! Jestli potřebuješ publikum, tak zavolej Kate, sakra!“ křičí do telefonu.

Odtáhnu si telefon trochu dál od ucha a ujistím se, že mám správné číslo. Mám.

Potom řeknu: „Ehm... haló? To je Dee?“

Nastane pauza. Asi si uvědomí, že nemluví s troubou.

Pak odpoví: „Jo, tady je Dee. Kdo je tam?“

„Ahoj, tady je Matthew Fisher. Kolega Kate. Potkali jsme se dneska odpoledne v restauraci.“

Po další kratší pauze se její hlas rozveselí. „Jasně. Ty jsi ten Klit-boy?“

Trochu se zadusím smíchy a nejsem si úplně jistý, že se mi ta přezdívka líbí, ale alespoň jsem zanechal dojem. Poznamenávám si: Znovu použít tuhle repliku.

„To jsem já.“

„Omlouvám se, že jsem křičela. Ale celý den se marně snažím poslat svého bratráčka do prdele.“

Mého ptáka ta vulgární mluva rozruší natolik, že se musím hodně držet, abych jí nenavrhl, že si s jejím příbuzným velice rád prohodím místo.

„Co pro tebe můžu udělat, Matthewe Fishere?“

Moje fantazie začíná šilet a zacházet do detailů. *Bože, co všechno by mohla udělat...*

Na okamžik se zamyslím. Říká ty věci úmyslně, nebo jim jen má nadřazenost přikládá hlubší význam?

Zahraju to na jistotu. „Říkal jsem si, jestli by ses nechtěla sejít? Třeba na drink?“